

Lisanne

Ik ben Lisanne Stocks en ik ben de moeder van Iris Pruis. Iris was altijd een heel lief, spontaan, vrolijk kind. Ik spreek in 'was', want Iris is er niet meer.

Het moment dat zij mij vertelde... Ze belde mij en ze vertelde mij dat ze zich had ingeschreven bij de levenseindekliniek – ja, dan zakt de grond onder je vandaan. Zij wilde acceptatie van mij daarin, ze wilde dat ik achter haar stond. En het moeilijkste is om daarachter te staan terwijl alles in je schreeuwt: 'Ik wil je houden, ik wil je niet kwijt.' Dat. Ja, daar heb ik enorm mee geworsteld. Met dat stukje. Van: ik wil achter je staan, ik wil met je meegaan, maar eigenlijk wil ik het niet. Maar ja, je navelstreng breekt nooit, hè. Dat vond ik heel moeilijk. Echt.

Het was zo dat zij van jongs af aan in haar eigen wereld zat. Vanaf de puberteit is ze enorm gaan worstelen met wie ze was, hoe zij het leven zag, en vanaf toen zei ze altijd al: 'Ik wil niet oud worden.' Waarvan je dan hoopte: als ze straks door de puberteit heen is, verandert het misschien wel. Die hoop blijf je altijd houden, hoor, tot aan de laatste dag. Want je wil natuurlijk dat je kind gelukkig is. Dat ze vrienden heeft, daarmee op stap gaat, geniet van het leven. En zij zat eigenlijk altijd thuis. Op een gegeven moment zakte ze steeds verder in een depressie.

Wij dachten dat het op zich wel weer wat rustiger werd allemaal. Op een gegeven moment werden we gebeld door haar vriend dat ze in het ziekenhuis lag en een overdosis aan medicatie had ingenomen. Dat is gewoon verschrikkelijk, wat je dan aantreft. Dan ligt ze daar in coma, met alle apparatuur die je maar kan hebben. Het moeilijkste ervan vond ik dat ze... Ik kon geen contact met haar krijgen op dat moment.

Toen ze wakker werd, was ze heel boos dat ze er nog was. Ze was heel erg aan het huilen en ik zei dat ik blij was dat ze er weer was, dat ze terug was. En toen zei ze: 'Ik wil hier niet zijn. Waarom heb je me niet laten gaan? Nu moet ik weer, en dan moet ik nog steeds.' Dat vond ik echt heel erg. Dat gaat door merg en been.

Ze is uiteindelijk zelf uit het leven gestapt. Ze had de volgende ochtend een afspraak bij de huisarts. Ze heeft de praktijk 's avonds een mail gestuurd. Daarin schreef ze: 'Als ik morgen niet op de afspraak verschijn, dan ben ik er niet meer.' Daar had ze ook allemaal ingeschreven wat er moest gebeuren: de politie bellen, niet naar haar vriend bellen, want ze wilde absoluut niet dat haar vriend haar zou vinden, maar dat de politie haar vindt. Dus ze had het echt allemaal geregistreerd. En dus hebben ze om negen uur de politie gebeld en de politie heeft haar gevonden. Die heeft toen contact opgenomen met mij.

Dat is onbeschrijflijk, want dan moet er zoveel ineens gaan beginnen. We hebben ook echt wel even gewacht om bijvoorbeeld een begrafenisondernemer te bellen, want je wil echt nog heel even met haar alleen zijn. Op haar tafel lagen allemaal brieven. Voor oma had ze een briefje, voor haar zus had ze een briefje, voor haar

vriend, voor ons. Voor iedereen had ze een afscheidsbrief gemaakt. Ook een boek lag op tafel met de methode die zij gebruikt had, dat lag open geslagen. Zodat je echt kon lezen hoe dat gegaan was en zo. Ja... Dus ja, ze had het helemaal geregisseerd. Ze was er helemaal klaar voor, als je het zo mag zeggen. Het ergste wat ze vond, was het verdriet dat ze ons aan moest doen.

Dat [Café Zomerlust] is een plek waar ze zelf heel graag kwam. Ze heeft altijd twee hondjes gehad. Ze ging vaak wandelen in het natuurgebied Moerenburg. Ze heeft haar laatste verjaardag daar ook gevierd, heel bewust. Iris wilde nooit haar verjaardag vieren, want... Eigenlijk zei ze altijd: 'Ik wil niet oud worden.' Dus ze wilde eigenlijk niet jarig zijn. En toen was ze dus ingeschreven bij de levenseindekliniek en toen had ze zoiets van: ik wil nog een keer met 'de lieve mensjes' – zei ze dan – mijn verjaardag vieren. En toen heeft ze echt een feestje gevierd in Café Zomerlust. En die dag heeft ze enorm gestraald.